

Albanens arv

En trash-thriller
Rolf Rådén

Another
Wild Rat Project

“A ship in harbour is safe,
but that is not what ships are built for.”

John A. Shedd

5 kronor av bokens pris går till
Suicide zero
för att minska antalet självmord.
www.suicidezero.se

Av författaren har tidigare utgivits:

Medan ett tåg rullar in, 2006

Mot vägs ände, 2015

Till min underbara familj

Författare: Rolf Rådén

Förlag: Wild Rat Projects

www.wildrat.se

info@wildrat.se

© Wild Rat Projects 2018

Tryckt hos ScandBook AB, Litauen 2018

Omslagsfoto: Rolf Rådén

Omslag: Daniel Rådén

ISBN 978-91-976455-5-3

Prolog

Höstsolen lyste blek över Malmö medan kallfuktig luft pumpade från havet som en föräning om den förlängning av hösten man kallade vinter i Skåne. Rå kyla smög in under Albanens jacka vilket ökade hans längtan till hemlandet och olivlundarna. Där fanns stillheten, värmen och de vindlande vägarna ned mot kusten. Tänk att komma från bergen och se staden Vlorë glittra i bukten, men den bron var bränd. Dit kunde han inte åka, det var bara att slå undan drömmarna efter det förgångna och låta dem flyga bort tillsammans med cigaretten han irriterat sprätte iväg. Magen sved till och han svalde en antydan till sur uppstötning. Drog upp näsduken och höll den för munnen tills magen lugnat sig så pass att han kunde kliva in i baksätet på den svarta Audin där Jorgo redan satt. Albanen vek ihop näsduken och stoppade den i kavajfickan innan han började mata på med frågor för att få ur sig all den olust han bar inom sig.

”Gick allt bra?”

”Hela vapenförrådet ligger i tryggt förvar”, svarade Jorgo. ”Inte en chans att det hittas om ingen går lös med en bulldozer, men för oss är det lätt att komma åt.”

”Och Mini?”

”Inget problem. Ser en låst container när han kommer tillbaka till gården och vet att han halstras levande om han rör hänglåset.”

Albanen såg på Jorgo som i sin tur spanade genom de tonade rutorna för att försäkra sig om att allt var i sin ordning.

”Vad gjorde du med säkerhetskassetten?”

”Den är gömd på samma gård. Du kan vara lugn, även om kåken brinner ned klarar sig kassetten. Det kan jag lova.”

”Satans snorungarna, dessa jävla småbusar.” Albanen brusade upp vid tanken till orsaken att han måste ge sig av.

”Om de satans lössen varit proffs hade vi sluppit det här helvetet. Nu vågar jag inte ha ett skit kvar i Malmö när snuten snokar runt. Jag kan inte riskera ett dugg här i stan utan måste stå helt utan vapen att försvara mig med.”

”Lugn, snart har du tillräckligt med vapen för att slå ut en armé om du vill.”

Albanen svarade inte utan stirrade ut genom fönstret.

Tänk att allt kunde förändras så fort. Igår var han kung i staden, idag måste han smita ut bakvägen med svansen mellan benen eftersom kriminella småungar lekte maffia och krävde respekt. Nu räckte det med en förflugen gest, ett elakt ord i förbifarten och känslor blossade upp. Den kränkte krävde ursäkter, compensation skulle drivas in och elden flammade upp där det tidigare endast pyrt. Dessa småbusar beväpnade sig och trodde att respekt vanns genom att avrätta varandra på gator och torg. Vild skottlossning inför allas ögon medan snuten tvingade fram lagar där till och med han, kungen i staden, blev konfronterad. Givetvis tog snuten tillfället i akt för att klämma dit honom, syna hans ekonomi, bevaka varje steg han tog. De punktmarkerade, trakasserade och minskade hans möjlighet att röra sig fritt. Han kunde inte längre bära vapen eller ens stålar av rädsla för att snuten skulle slå till och beslagta. Han hade till och med blivit av med sin Rolex vid ett tillslag. Någon satans myndighetsman i sällskap med snut hade sagt att skatteskulder skall regleras och snott med sig allt av värde han haft på sig. Detta på krogen, inför allas ögon. Så förnedrande.

Därför var han klämd mellan lag och brott när små-busarna lockat snuten till Malmö med sina satans dumheter. Dessutom flaxade Korparna fram, dessa djävlar i svart skinn med bullrande tvåhjulingar. Dessa bikers hade alltid varit som en finne i röven. Nu klev

de fram för att picka i sig av godbitar som föll till marken när ovädret drog in över Malmö. Förbannade asätare.

Det var han, Albanen, som gett dem deras öknamn. De hade valt att vara en kriminell mc-klubb utan namn. Valt att stå utanför hela biker-kulturen och bar inte ens klubbmärken på västarna utan flaxande omkring i svart skinn som några jävla korpar. Medan han var en stolt Alban, en örnens son. En jägare, ingen asätare som feigt hackar ögonen ur harar och lamm.

Nej, nu fick det räcka. Han skulle byta jaktmarker. Han hade gjort det förr, flytt från Albanien när det bränt till under fötterna. Flyttat till Malmö och byggt ett imperium. Han kunde göra det igen. Starta på ny kula. Vapenarsenalen hade skickats till en håla i Norrland, likaså en rejäl handkassa lätt att omsätta till vilken valuta som helst. Nu skulle han följa efter, hämta det som var hans och dra vidare mot öst via Finland. Börja om på nytt och muta sig fram till en bra position.

Just idag var han dock i ett limbo, detta mitt emellan, obeväpnad och naken med småpengar på fickan. Mer vågade han inte ha om snuten stoppade honom vilket i sin tur gjorde att det kliade av nervositet när han inte hade full kontroll. Det var så illa att han till och med spänt fast säkerhetsbältet för att minimera risken att bli trakasserad. Han bet ihop käkarna för att återfå lugnet och inte brusa upp, satt så en stund innan ännu en fråga kom farande genom skallen som tvunget måste besvaras.

”Steffo, visst körde han upp vapnen till Norrland? Borde vi inte knäppt honom?”

”Han anade aldrig vad lasten innehöll. Garanterat. På gården satt han i ett rum med förspikat fönster medan vi lastade av. Han körde bara bilen. Inte en chans att han vet vad eller var det är gömt.”

”Men vet till vilken gård han körde.”

”Han sitter i Thailand och kan inte göra någon skada. Vill du att jag skickar någon på hembesök?” Jorgo svarade tålmodigt medan han höll ögonen på omgivningen. Detta var en kritisk dag. Första fasen hade gått enligt plan, nu skulle de iväg och köra ut ur Malmö för att ta sig norrut.

”Jag tycker det, känns inte bra med lösa ändar”, sa Albanen.

”Då löser jag det under dagen. Ska vi åka nu? Allt är stängt och bommat, i natt brinner lokalen och därefter finns inga spår efter vad vi haft undanstoppat. Jag lovar dig, allt går som planerat.”

Albanen fingrade på det åtdragna bilbältet. Allt hade gått så fort att han inte hade full kontroll över situationen och förtroende för andra var inte hans starka sida, ändå måste han släppa taget. Allt var flyttat, stenen var satt i rullning och nu skulle en ny epok börja.

”Som planerat, säger du.” Tankarna snurrade på och ett minne flöt upp i skallen. ”Var inte detta samma ställe vi tog över efter Mini för en massa år sedan? Visst var det så. Ja, tiden går och nu får Mini återigen agera mellanlager för vår räkning, denna gång i norr. Lustigt hur saker upppepas.”

Albanen lutade sig tillbaka i sätet, slöt ögonen och gav till slut kommandot.

”Nu kör vi.”

Uppe på en höjd satt Mike på motorcykeln och betraktade scenen nedanför. Han såg tre bilar svänga ut från lagerbyggnaden och sakta köra genom det ruffiga industriområdet. Mike visste var bröderna stod placerade, han visste exakt vad som skulle ske och satt med kraftiga armar i kors över bröstet medan han väntade. Som kung av Malmö hade Albanen varit den som med muskler och vapen styrts staden under två decennier, men snacket gick att han blivit vek och vacklat när grabbarna från förörterna skapat turbulens.

Nu kom tillfället att få sin hämnd på Albanen, det aset som gett dem öknamnet och öppet hånat dem. Kallat Mike och hans bröder för flaxande asätande korpar för att de

bar svarta västar när de kom på sina hojar. Själv påstod han sig vara son till en örn. Albanen hade verkligen ansträngt sig för att sprida namnet för att förminska Mike och hans bröder. Nu användes öknamnet bakom deras skinnvästade ryggar för få var djärva nog att säga det högt och möta deras vrede. Just därför kändes det gott att kunna avsluta Albanens kapitel här i Malmö. Nu skulle hans bröder därnere få sin hämnd, ikväll skulle staden vara deras. Mike såg bilarna närma sig bilskroten och drog ofrivilligt ett djupt andetag.

Allt var iscensatt för en kraftfull attack. Det var imponerande att se hur effektivt bröderna samarbetade. Alla visste exakt vad de skulle göra och tvekade inte en sekund att genomföra en order. Nere vid ena gaveln till bilskroten skulle Smärgel kapa förankringen till en kraftig lyktstolpe för att låta den falla framför den första bilen och blockera. Mike kunde inte se Smärgel, men visste att den galningen just nu bet sina läppar blodiga för att tygla vreden inom sig.

Samma sak skulle hända bakom den sista bilen där den väldige Sledge effektivt skulle spärra flyktvägen för Albanen. Inne på bilskroten hade resten av bröderna placerat sig med fritt skottfält genom stängslet. Mike såg en skymt av en svart väst därnere, antagligen Nimrod där den tatuerade draken uppe på skallen väste inför den kommande hämnden. Mike kände sig fullkomligt trygg med att anfallet skulle gå som förväntat även om Albanens gäng var beväpnade. De elva bröderna därnere skulle effektivt stoppa varje försök till motangrepp. Inte en chans att Albanens män skulle överleva.

Albanen blundade och upprepade sitt mantra för att lugna nerverna. Så här dags imorgon hade han återigen vapen och säkerhetskassetten med sina stålar där allt var inväxlat i kompakt format. Det behövdes ett dygn till innan han åter hade full kontroll. Bara tjugofyra timmar till.

Ett brak av stål och bilen tvärnitade. Albanen kastades framåt och fångades upp av bältet medan huvudet fortsatte sin rörelse. Därför passerade den första kulan tätt bakom nacken, slog in i ryggstödet medan glassplitter ven runt i bilen och skar upp Albanens ansikte. Föraren svor, slet i backväxeln, mer hann han inte förrän kroppen ryckte till i spasmer när kulor slog igenom karossen och träffade honom. Albanen fick loss bältet och skrek åt Jorgo att få upp dörren, men han var inte kvar i denna värld. Jorgo hade bara fått in handen under kavajen innan döden överraskade. Albanens bil rullade sakta bakåt medan vild skottlossningen fortsatte därute. Kulor slog in i plåt, vinande rikoschetter och glas krossades medan de bägge andra bilarnas motorer ven upp i varv i desperata försök att komma undan stormen av dödligt bly.

Albanen försökte krypa över Jorgos döda kropp för att komma ut på motsatt sida när än fler skott slog in i bilen. Albanen fumlade under Jorgos kavaj där hölstret satt. En ny skur av död slog in i bilen och han skrek rakt ut när en kula träffade. Smärtan var som ett slag av en slägga, ändå lyckades han sträcka sig mot dörren och knuffa upp den till hälften. Ännu ett helvetiskt hugg i ryggen och världen gungade, men drog sig ännu en decimeter mot den öppna dörren. Trots att skallen brusade vilt insåg han att eldgivningen tystnat när han med djävulsk plåga försökte dra sig ut ur bilen.

Steg hördes och han såg ut genom den halvöppna bildörren. Runt den bakre flygeln kom en man gående. Albanen såg de skitiga kängorna, följde de slitna jeansen upp till skinnvästen, det sa allt. Han hade träffat den jäveln tidigare, kände igen hans flottiga dreadlocks som tovtigt slängde över axlarna. Det var Korpars bödel, Smärgel var hans namn. Det sas att han njöt av att plåga sina offer. Helst smärgla ned dem till oigenkännlighet med en slipmaskin.

Läpparna på bikern var sönderbitna, blod rann utmed hakan medan isblå ögon naglade fast Albanen där han halvlåg i baksätet på den sönderskjutna Audin. Smärgel hade en avsågad hagelbössa i ena handen och gick fram till den halvöppna dörren.

Stannade på en meters avstånd och betraktade Albanen som en sadistisk pojke ser på spindeln han ryckt bort hälften av benen på. Såsom spindeln desperat försökte undkomma sitt öde, försökte Albanen hitta en utväg, letade efter möjligheter utan att inse att detta var slutet. Han borde förstått att ingen nåd fanns att vänta, att spelet var över. Hans baneman stod framför honom och såg intresserat på medan Albanen förtvivlat letade efter Jorgos vapen.

Han ger inte upp Albanen. Det måste man ge honom all respekt för, tänkte Smärgel medan han la hagelbössan på taket till bilen, vek undan den svarta västen och tog fram en handgranat. Han sa inget, osäkrade granaten med ett vant grepp och droppade den i bilen. Han vände sig om, tog hagelbössan från biltaket och gick lugnt därifrån.

Albanen försökte förtvivlat komma åt granaten, måste få ut den ur bilen. Aldrig i helvete att han tänkte ge upp. Inte nu, inte när han var på väg härifrån. På väg till Norrland där hans vapen fanns, där hans framtid låg tryggt gömd i en säkerhetskassett. Han skulle få tag på den satans granaten.

Allt detta hann han tänka medan granatens mekanism smekte fram Albanens sista sekund här i livet.

Från höjden såg Mike hur Smärgel klev fram till den ena bilen, hans dreadlocks slängde över axlarna, en rörelse med armen och Smärgel vände för att lugnt gå därifrån. Bilen gjorde ett skutt medan rök och splinter slog ut genom sönderskjutna rutor när explosionen tog livet ur de som överlevt eldgivningen.

Vinden tog i ordentligt där uppe på kullen och uppe i skyn krängde svarta fåglar i vindbyarna. Mike såg att allt var gott, slog igång hojen och drog därifrån med rytande rör. Nu var Albanens era äntligen över och de skulle bryta sig in i hans lagerlokal för att tömma den på allt av värde. Ta över vapenlagret som kungen av Malmö var berömd för. Med vapnen Albanen lämnat efter sig hade Mike kraft nog att slå ned de som försökte störa den nya ordningen. Det var äntligen dags för Mike och hans bröder att regera. Som han hade längtat efter denna dag.